

**ระเบียบมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัย
พ.ศ. ๒๕๖๑**

.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อกำหนดเกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาวการณ์ปัจจุบันยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๖ (๒) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๑ และมติสภามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๖๑ สภามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

บรรดากฎ ระเบียบ ข้อกำหนด ประกาศ คำสั่ง หรือมติอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย”	หมายถึง	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
“สภามหาวิทยาลัย”	หมายถึง	สภามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
“อธิการบดี”	หมายถึง	อธิการบดีมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
“คณะกรรมการบริหารงานบุคคล”	หมายถึง	คณะกรรมการบริหารงานบุคคลมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
“หน่วยงาน”	หมายถึง	สำนักงานอธิการบดี สำนักวิชา ศูนย์ สถาบัน และให้หมายความรวมถึง ส่วนงานที่สังกัดสำนักงานอธิการบดี สำนักวิชา ศูนย์ สถาบัน หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าสำนักงานอธิการบดี สำนักวิชา ศูนย์ สถาบัน หรือมีฐานะเทียบเท่าส่วนงาน ที่สังกัดสำนักงานอธิการบดี สำนักวิชา ศูนย์ สถาบัน
“พนักงาน”	หมายถึง	พนักงาน ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราวของมหาวิทยาลัยและให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้ปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัยซึ่งรับค่าตอบแทนจากมหาวิทยาลัยเป็นรายเดือนด้วย

“ผู้บังคับบัญชา”

หมายถึง หัวหน้าหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแล
การปฏิบัติงานของพนักงาน

ข้อ ๔ ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลมีอำนาจวินิจฉัยข้อขัดข้องหรือปัญหาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้ คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการบริหารงานบุคคลให้ถือเป็นที่สุด

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้ และมีอำนาจออกประกาศมหาวิทยาลัยโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารงานบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อปฏิบัติตามระเบียบนี้

หมวดที่ ๑ วินัยและการรักษาวินัย

ส่วนที่ ๑ ข้อปฏิบัติทางวินัย

ข้อ ๖ พนักงานของมหาวิทยาลัยต้องรักษาวินัยโดยกระทำการหรือไม่กระทำการตามที่บัญญัติในหมวดนี้โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

พนักงานผู้ใดไม่ปฏิบัติทางวินัยตามข้อ ๘ หรือฝ่าฝืนข้อห้ามปฏิบัติทางวินัยตามข้อ ๙ ถือว่าเป็นความผิดวินัย และหากทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๗ ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่เสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัยและป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ ๘ พนักงานของมหาวิทยาลัยต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติทางวินัยดังต่อไปนี้

- (๑) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม
- (๒) ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามนโยบาย กฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบและธรรมเนียมปฏิบัติของมหาวิทยาลัย
- (๓) ปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่มหาวิทยาลัยด้วยความตั้งใจอุตสาหะเอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของมหาวิทยาลัย
- (๔) ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งการในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยไม่ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัย หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของมหาวิทยาลัย จะต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้น และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม
- (๕) อุทิศเวลาของตนให้แก่มหาวิทยาลัย จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่มิได้
- (๖) รักษาความลับของมหาวิทยาลัย
- (๗) รักษาทรัพย์สินและผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย
- (๘) สุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคีและต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้เกิดผลดีต่อมหาวิทยาลัย
- (๙) ต้อนรับ ให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรม และให้การสงเคราะห์แก่ประชาชนผู้ติดต่อมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับหน้าที่ของตน

- (๑๐) วางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่และในการปฏิบัติภารกิจอื่นที่เกี่ยวข้องกับประชาชนด้วย
- (๑๑) รักษาชื่อเสียงของตน และรักษาชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย
- (๑๒) ประพฤติตนและปฏิบัติตามจรรยาและมารยาทแห่งวิชาชีพของตนและจริยธรรมและจรรยาบรรณของบุคลากรของมหาวิทยาลัยตามที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกำหนด
- (๑๓) ผู้บังคับบัญชาต้องดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัยและถ้ารู้ว่าผู้ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยจะต้องดำเนินการทางวินัย
- (๑๔) กระทำการอื่นใดตามที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกำหนดโดยให้ออกเป็นประกาศของมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๒

ข้อห้ามปฏิบัติทางวินัย

ข้อ ๙ พนักงานของมหาวิทยาลัยต้องไม่กระทำการอันเป็นข้อห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยเจตนาปิดบังอำพรางข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญซึ่งควรต้องแจ้งถือว่าการรายงานเท็จด้วย
- (๒) ปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการกระทำการข้ามสายบังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตพิเศษเป็นครั้งคราว
- (๓) อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น
- (๔) ประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่
- (๕) กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตน
- (๖) เป็นตัวกระทำการในห้างหุ้นส่วน หรือบริษัท หรือใช้เวลาทำการของมหาวิทยาลัยปฏิบัติงานในตำแหน่งอื่นใดที่ได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนในลักษณะเดียวกับค่าจ้าง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา
- (๗) กระทำการอย่างใดที่เป็นการดูหมิ่น เหยียดหยาม กลั่นแกล้ง กดขี่ หรือข่มเหงในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานด้วยกัน
- (๘) กระทำการอันเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศอันเป็นการขัดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดีงามของประชาชน
- (๙) กระทำการอื่นใดตามที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกำหนดโดยให้ออกเป็นประกาศของมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๓

ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๐ ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนอกเหนือจากที่กำหนดหรือบัญญัติไว้ในข้อบังคับ ระเบียบ ข้อกำหนด ประกาศอื่นใดของมหาวิทยาลัยแล้ว ให้หมายความรวมถึง กรณีพนักงานของมหาวิทยาลัยได้กระทำความผิดวินัยร้ายแรงในลักษณะดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต
- (๒) ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นเหตุให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง
- (๓) ละทิ้งหน้าที่ติดต่อกันเป็นเวลานานเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ให้นับรวมวันหยุดทำการด้วย
- (๔) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติก่อความเสียหายอย่างร้ายแรง
- (๕) กลั่นแกล้ง ทุหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ ข่มเหง หรือทำร้ายผู้ร่วมปฏิบัติงาน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ผู้รับบริการหรือประชาชนอย่างร้ายแรง
- (๖) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๗) ปลอมแปลง แก้ไขเอกสารหรือทำหลักฐานอันเป็นเท็จต่อมหาวิทยาลัยเพื่อประโยชน์แห่งตนหรือผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง
- (๘) ขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งการในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายและข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศหรือมติอื่นใดของมหาวิทยาลัย อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง แต่หากเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัยหรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของมหาวิทยาลัยต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือภายในเจ็ดวัน เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้น และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว หากผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม
- (๙) นำสิ่งเสพติดให้โทษ อาวุธร้ายแรงโดยสภาพ เข้ามาในมหาวิทยาลัยโดยไม่มีเหตุผล
- (๑๐) เมาสุรา หรือเสพสิ่งเสพติดให้โทษภายในมหาวิทยาลัยหรือภายนอกมหาวิทยาลัย ทำให้เสื่อมเสียต่อชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย
- (๑๑) เสพยาเสพติดหรือสนับสนุนให้ผู้อื่นเสพยาเสพติดให้โทษที่มีความผิดตามกฎหมาย
- (๑๒) เล่นการพนันภายในมหาวิทยาลัยหรือภายนอกมหาวิทยาลัย
- (๑๓) ก่อการทะเลาะวิวาท ถึงขั้นทำร้ายร่างกายกันจนได้รับบาดเจ็บในมหาวิทยาลัย
- (๑๔) ประพฤติผิดศีลธรรมฉันทู้สาวกับผู้อื่น
- (๑๕) กระทำการล่วงละเมิดทางเพศนักศึกษาในมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่
- (๑๖) บันทึกเวลาเข้า-เวลาออกการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่มหาวิทยาลัยกำหนดแทนผู้อื่น
- (๑๗) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่ไม่ควรได้โดยทุจริตต่อหน้าที่และทำให้เกิดความเสียหายต่อมหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง
- (๑๘) ปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของมหาวิทยาลัยอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง
- (๑๙) รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

- (๒๐) เป็นผู้บังคับบัญชาแล้วกลับแก้ผู้ใต้บังคับบัญชาในการกล่าวหาหรือดำเนินการทางวินัยให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นกระทำผิดวินัยร้ายแรง
- (๒๑) กระทำการโดยมีความหมายจะให้เป็น การซื้อขาย หรือให้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือวิทยฐานะใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการให้ หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยทุจริต
- (๒๒) กระทำการหรือร่วมกระทำการคัดลอกหรือลอกเลียนผลงานทางวิชาการของผู้อื่นโดยมิชอบ หรือนำผลงานทางวิชาการของผู้อื่นหรือจ้างวานใช้ผู้อื่นทำผลงานทางวิชาการเพื่อไปใช้ในการเสนอขอปรับปรุงการกำหนดตำแหน่ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนวิทยฐานะหรือการให้ได้รับเงินเดือนหรือเงินอื่นใดในระดับที่สูงขึ้น
- (๒๓) กระทำการเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การดำเนิน การใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการทุจริต โดยการซื้อเสียงหรือขายเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือการเลือกตั้งอื่นที่มีลักษณะเป็นการส่งเสริมการปกครอง ในระบบประชาธิปไตย รวมทั้งจะต้องไม่ให้การส่งเสริม สนับสนุน หรือชักจูงให้ผู้อื่นกระทำการในลักษณะเดียวกับการดำเนินการที่ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ เป็นความผิดวินัยร้ายแรง
- (๒๔) กระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือกระทำการอื่นใด ที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกำหนดโดยให้ออกเป็นประกาศของมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๔

โทษวินัยและการลงโทษวินัย

ข้อ ๑๑ โทษความผิดวินัย มี ๓ สถาน คือ

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) งดการขึ้นเงินเดือนประจำปีในปีที่ถูกลงโทษทางวินัย
- (๓) ปลดออก

ข้อ ๑๒ การลงโทษพนักงานของมหาวิทยาลัยต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดและต้องเป็นไป ด้วยความยุติธรรมและโดยปราศจากอคติ และระวางอย่าลงโทษผู้ที่ไม่มี ความผิด

การลงโทษให้ทำเป็นคำสั่งและในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำความผิดในกรณีใด ตามความผิดวินัยข้อใด รวมถึงระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือโต้แย้งไว้ด้วย

ข้อ ๑๓ การกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้ลงโทษภาคทัณฑ์ หรืองดการขึ้นเงินเดือนประจำปีในปีที่ถูกลงโทษทางวินัย ให้เหมาะสมกับการกระทำผิด

ในกรณีมีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย

ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

ข้อ ๑๔ การกระทำผิดวินัยร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออก

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่มหาวิทยาลัยจัดให้มีสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดซึ่งมีการหักเงินเดือนพนักงานของมหาวิทยาลัยเป็นเงินสะสมและมหาวิทยาลัยจ่ายเพิ่มเป็นเงินสมทบ หากผู้ใดถูกลงโทษปลดออกให้มีสิทธิได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ของเงินสะสมเฉพาะส่วนของตนเอง

ข้อ ๑๖ ให้อธิการบดีหรือรองอธิการบดีผู้รักษาการแทนอธิการบดีมีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยพนักงานของมหาวิทยาลัย

ในกรณีที่อธิการบดีเป็นคู่กรณีตามมาตรา ๑๓ หรือกรณีมีเหตุอื่นใดซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กับผู้ได้บังคับบัญชา ให้รองอธิการบดีผู้รักษาการแทนอธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยพนักงานของมหาวิทยาลัย

ในกรณีที่รองอธิการบดีตามวรรคแรกเป็นคู่กรณีหรือกรณีมีเหตุอื่นใดซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง กับผู้ได้บังคับบัญชาให้รองอธิการบดีผู้รักษาการแทนอธิการบดีตามลำดับเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยพนักงานของมหาวิทยาลัย

เมื่ออธิการบดีหรือรองอธิการบดีผู้รักษาการแทนอธิการบดีได้สั่งลงโทษทางวินัยพนักงานของมหาวิทยาลัยไปแล้ว ให้รายงานคณะกรรมการบริหารงานบุคคลและสภามหาวิทยาลัยเพื่อทราบ

หมวดที่ ๒ การดำเนินการทางวินัย

ข้อ ๑๗ กระบวนการดำเนินการทางวินัยให้เป็นไปตามข้อบังคับและหรือระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๘ กรณีที่มีการพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง หรือสอบสวนวินัย หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาลงโทษวินัย หรือดำเนินการทางวินัยก่อนวันที่ระเบียบฉบับนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการไปตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ข้อกำหนด ประกาศหรือมติอื่นใดที่มีอำนาจบังคับใช้อยู่ในขณะที่มีการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อไป เว้นแต่บทบัญญัติที่กำหนดไว้ในระเบียบฉบับนี้มีลักษณะที่เป็นคุณกับผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดวินัยไม่ว่าในเรื่องใดให้นำบทบัญญัตินี้มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร ศรีสอาน)
นายกสภามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์